

ไอเดียมาจากไหน(1)

ไอเดียของผู้ประกอบการนั้นมาจาก 3 ทางด้วยกัน

ทางแรกมาจากงานที่ทำอยู่ เราจะเห็นว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ทำธุรกิจอะไรอยู่ก็จะมีไอเดียจากธุรกิจนั้น เช่น เป็นเซลล์ขายเครื่องสำอาง แต่ในอนาคตก็อาจจะออกมาทำเครื่องสำอางขายเอง ซึ่งทางนี้เกิดจากการเป็นกระบวนการ เห็น โอกาส

เพราะว่างานที่ทำอยู่นั้นเป็นทางที่จะได้ความคิดที่สำคัญมาก จากการใช้เวลาอยู่กับมัน คลุกคลีกับมัน

คนที่เคยเป็นนักข่าวมานานก็อาจจะออกมาทำนิตยสารของตัวเอง หรือว่าทำพ็อกเก็ตบุคเอง

เคยเป็นลูกจ้างอยู่ซ่อมรถ วันดีคืนดีก็อาจจะออกมาเปิดเองได้

เซลล์บ้านเราหรือแม้แต่เซลล์ทั่วโลกเองส่วนใหญ่จะเป็นผู้ประกอบการที่ดี

ตัน ภาสกรนที ก็เป็นเซลล์มาก่อน

โฮเวิร์ด ชูลส์ เจ้าของสตาร์บัคส์ก็เป็นเซลล์มาก่อน

เจ้าของ McDonald's ชื่อ เรย์ คล็อกส์ ก็เป็นเซลล์มาก่อน

ที่แนวโน้มเป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าเซลล์ได้มีโอกาสใกล้ชิดกับลูกค้า จึงรู้ว่าลูกค้าต้องการอะไร เราสามารถขายของได้ แล้วทำไมจะต้องไปทำงานขายของให้คนอื่น ลู่ออกมาทำเองดีกว่า

ไอดียทางที่สอง มาจากงานอดิเรก (Hobby) หรือว่าความสนใจที่นอกเหนือไปจากงานประจำซึ่งเป็นสิ่งที่รักที่จะทำ ยกตัวอย่างเช่น บางคนเป็นหมอ แต่ว่าเล่นดนตรีเก่งมาก ก็อาจจะทิ้งอาชีพหมอไปเป็นนักดนตรีก็ได้เมื่อค้นพบตัวเอง

หรืออาจจะเป็นพยาบาลที่วาดรูปเก่ง ก็อาจจะมาทำธุรกิจแกลอรี่ก็เป็นไปได้

ชนิตร ชาญชัยณรงค์ อดีตผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์ mai กล่าวไว้ว่า **ถ้าคุณมี Passion แต่ไม่มี Skill คือมีความปรารถนา แต่ไม่มีทักษะ**

หรือมีทักษะแต่ไม่มีแรงปรารถนา ถือว่าเป็น Hobby แต่ถ้าคุณมีทั้ง Passion และ Skill ถือว่าเป็นอาชีพ และก็จะประสบความสำเร็จด้วย

เพราะฉะนั้นก็ต้องถามตัวเองว่า ชีวิตนี้อยากจะทำอะไรที่สุด และก็ดูว่ามีทักษะหรือไม่

ไอดียประการที่สาม น่าจะมาจากการดูคนอื่นทำ เมื่อเห็นว่าดี ก็อยากทำเหมือนเขาบ้าง เพื่อจะรวย

ข้อนี้ดูเหมือนไม่ใช่ความคิดที่สักเท่าไรเพราะว่าไปก็อปปีไอดียคนอื่น แต่ก็อีกนั่นแหละ การคิดอะไรใหม่เอี่ยมแบบว่าเป็น Original Idea ไม่เคยมีมาก่อนใน โลกนั้น เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก

สังคมไทยเป็นสังคมพูดและสังคมดู ไม่ใช่สังคมอ่าน

หมายความว่าเราชอบดูและพูด มากกว่าอ่านเขียน ซึ่งสังคมอ่านเขียนจะมีความลุ่มลึกมากกว่าสังคมพูดและสังคมดู

ที่กล่าวเช่นนี้ก็เพราะประเทศที่เป็นสังคมอ่านเขียนนั้นก็เริ่มต้นมาจากการถือปี่เช่นกัน

ยังคงไม่ลืมกันนะว่าญี่ปุ่นหลังสงครามโลกครั้งที่สองนั้นอยู่ในสภาพพังทลาย จึงต้องสร้างชาติกันใหม่

บริษัทญี่ปุ่นก็เริ่มต้นด้วยถือปี่เช่นกัน

สมัยก่อน Made in Japan จึงเป็นสินค้าที่ไม่มีคุณค่า คนซื้อเพราะราคาถูก เหมือนสินค้า Made in China ทุกวันนี้

ต่อมาญี่ปุ่นปรับปรุงคุณภาพสินค้าอย่างต่อเนื่อง รูปลักษณ์สวยงาม คุณสมบัติเหนือกว่ายุโรปและอเมริกา สร้างแบรนด์และโฆษณาจนคนรู้จักกันทั่วโลก และยอมรับนับถือ จนกระทั่งประเทศผู้ผลิตคิดค้นอย่างสหรัฐอเมริกาและยุโรปต้องออกจากธุรกิจไปในธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้า กล้องถ่ายรูป ฯลฯ

เกาหลีก็เริ่มต้นด้วยการถือปี่เช่นกัน แต่ก็เจริญรอยตามญี่ปุ่นทุกกระเบียด ถึงแม้จะเป็นศัตรูคู่แค้นแต่ในเชิงธุรกิจ เกาหลีเอาญี่ปุ่นเป็นตัวตั้งจากนั้นตั้งปณิธานว่าจะทำอย่างไรให้ดีกว่าที่ญี่ปุ่นทำ

ดังนั้นจึงไม่ควรประมาทจีน ที่เป็นโรงงานแห่งการถือปี่ของโลก เช่นที่เห็นและเป็นอยู่ในขณะนี้

ทั้งสามประเทศเป็นสังคมอ่านเขียน มีความเข้มแข็งแบบรากแก้ว ขณะที่บ้านเราเป็นสังคมดูและสังคมพูด ดังนั้นการลอกเลียนแบบในเบื้องต้นก็อาจจะเหมือนกัน แต่ทว่าพัฒนาการแตกต่างกันอย่างแน่นอน

ความเก่งของคนไทยนั้นอยู่ที่ความสามารถในการดัดแปลง ไม่ใช่
ความสามารถในการคิดค้น

เมื่อจุดแข็งของไทยอยู่ตรงนี้แล้วไซ้ร้ เมื่อความคิดทางธุรกิจเกิดจา
การดูธุรกิจอื่นที่ประสบความสำเร็จ ก็ต้องไม่ก๊อปปี้แบบที่อ้อๆ เพราะทำ
แบบนี้สุดท้ายก็ต้องจบลงด้วยสงครามราคา

อย่างที่ผมเขียนไว้ใน Red Ocean นั้นเอง!!!